

EVA DE WIT

Sterren boven Marrakesh

Drie vriendinnen, een avontuurlijke reis
en een liefde die grenzenloos is

Eva de Wit

Sterren boven Marrakesh

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Sara schuift haar stoel naar achteren en staat op. 'Ik ga ervandoor, meiden.'

'Nu al?' Charlotte vist met een lepeltje een achtergebleven blaadje verse munt uit haar glas en drinkt dan het laatste slokje van haar thee op. Over het glas heen kijkt ze met opgetrokken wenkbrauwen naar Sara. 'Je bent er net!'

'Je overdrijft, ik ben hier al anderhalf uur. Ik moet nog ergens heen.' Sara pakt haar tas en stopt haar telefoon in het voorvakje.

'O, waarheen of naar wie?' vraagt Charlotte.

'Joh, Charlot, wat gaat ons dat nou aan.' Evelien staat ook op. 'Ik ga ook, er ligt nog een berg correctiewerk op me te wachten.' Dat laatste zegt ze met een diepe zucht.

Charlotte schuift het doosje Mercichocola dicht en zegt met een knipoogje: 'Jij zegt tenminste gewoon waarom je weg moet. Volgens mij heeft Sara een afspraakje.'

'Ja, met mijn oma.' Sara lacht. 'Tot gauw. Morgenavond naar de sportschool?'

'Daar denk ik nog even over, ik app jullie wel.'

'Prima, ik denk dat ik wel meega.' Charlotte pakt de theeglazen van tafel. 'Ik wist niet eens dat je nog een oma had!' zegt ze. 'Waar woont ze?'

'Wel dus,' antwoordt Sara wat kort. 'Ze woont in Noord. Tot morgen dan.'

Evelien loopt achter Sara aan naar de deur van het penthouse en achter elkaar gaan ze de smalle trappen af.

‘Gelukkig, m’n fiets staat er nog!’ zegt Evelien opgelucht. ‘Ik zie dat ik vergeten was om hem op slot te zetten, stom!’

‘Niet handig, maar gelukkig dat hij er nog staat. Nou, ik ga, hoor, misschien tot morgen. Ik zou maar mee gaan sporten als ik jou was, al is het maar om een potje te boksen, goed om je frustratie kwijt te raken.’

Met een voet op de trapper blijft Evelien staan, ze zucht en schudt haar hoofd. ‘Ik beloof niks, ik heb gewoon nergens energie voor.’

Sara slaat even haar arm om de schouder van Evelien. ‘Geen man is het waard dat je zo in de put zit!’ zegt ze. ‘En Pieter zeker niet!’

‘Je hebt gelijk, ik weet het. Maar het is zo moeilijk, Sara. Ik haat hem en tegelijk mis ik hem, idioot, hè?’

‘Ik weet het niet. Maar daarom begin ik maar helemaal niet aan een vaste relatie.’

Ze geeft haar vriendin een kneepje in de schouder. ‘Kom op, je kunt het! We zien elkaar morgen. Nu ren ik naar m’n tram.’

Sara kijkt nog een keer om, ze ziet hoe Evelien langzaam wegfietst. Arme meid!

Dan, terwijl ze richting de tramhalte loopt, gaan haar gedachten een heel andere kant op. Ze gaat naar oma, dat is al veel te lang geleden.

Een halfuur later loopt ze de straat in waar haar oma woont. Bij een avondwinkel heeft ze nog snel bloemen gekocht, margrietten, daar houdt haar oma van. Een dubbele bos, alsof ze daarmee haar schuldgevoel kan afkopen.

Want altijd als ze naar haar oma gaat, voelt ze zich schuldig dat ze zo weinig omkijkt naar de oude vrouw. En toch kan ze er niet toe komen om vaker te gaan.

Oma zegt vaak dat deze bloemen haar aan thuis doen denken. En met thuis bedoelt ze dan de streek van het Atlasgebergte in Marokko, waar oma is opgegroeid.

Met een lichte zucht trekt ze even later aan de ouderwetse trekbel bij de voordeur.

Het duurt even, dan wordt de deur opengetrokken en Sara loopt de trap op.

‘Sara!’

Als Sara ziet hoe het gezicht van haar oma oplicht, neemt ze zich voor nu toch echt vaker te gaan.

‘Dag oma.’ Ze omhelst de kleine vrouw en stapt dan pas naar binnen.

‘Kijk, ik heb margrietten meegenomen.’ Sara doet haar schoenen uit en volgt haar oma naar de woonkamer.

Oma neemt de bloemen aan en bedankt Sara in het Arabisch.

Zo gaan de gesprekken tussen hen altijd, Sara spreekt Nederlands en oma Arabisch. Ze verstaan elkaar wel, maar kunnen of willen geen van beiden de taal van de ander spreken.

‘Ga lekker zitten, kind, zo fijn dat je er bent. Ik ga thee voor je maken.’

‘Zal ik de bloemen dan in een vaas zetten?’ Zonder antwoord af te wachten volgt ze haar oma naar de keuken.

Het valt haar op dat oma langzamer loopt dan voorheen, haar gezicht lijkt steeds kleiner te worden en de zoom van haar lange jurk hangt niet meer op haar sloffen maar sleept over de grond.

‘U wordt steeds kleiner, oma,’ zegt ze half lachend, half ongerust.

‘Ik ben oud, kind. Mijn leven loopt op zijn einde.’

‘Dat moet u niet zeggen!’

‘Het is de waarheid.’

Even later zitten ze samen in de kamer, de theeglaasjes voor zich op tafel en een bordje vol zoetigheid en koekjes ernaast.

Sara is op de bank gaan zitten en schuift een opengeslagen fotoalbum wat opzij.

‘Was u foto’s aan het kijken?’ Ze pakt het album op en slaat een bladzijde om.

‘Ja, wanneer ga je een keer je familie opzoeken?’ Altijd weer diezelfde vraag.

‘U en papa zijn mijn familie.’ Ook altijd hetzelfde antwoord.

Sara ziet een foto waarop twee vrouwen staan die veel op elkaar lijken.

‘Wie zijn dit?’ probeert ze een ander onderwerp aan te snijden.

‘Dat ben ik met mijn zus Karima, jouw oudtante dus. Zo’n lieve meid. Zelf heeft ze geen dochters gekregen. Ik denk dat ze het geweldig zou vinden om jou te zien. Ze heeft veel zorgen gehad, een van haar kleinzoons is niet op het goede pad gebleven. De oudste zoon van haar zoon Sami is al op jonge leeftijd naar Nederland gestuurd. Hij ging helemaal het verkeerde pad op. Maar hier in Nederland is het toch goed gekomen, hij heeft zelfs gestudeerd. Volgens zijn vader heeft hij een goede baan.’

Dat laatste zegt oma wat aarzelend.

‘Dat is mooi, toch?’ Sara kijkt naar haar oma. ‘Is hij weleens bij u of vroeger bij mama op bezoek geweest?’

‘Nee, ik heb hem nooit gezien. En toen je moeder overleed, woonde hij nog bij zijn ouders in Imlil. Hij zal weinig ouder zijn dan jij bent. Maar Karima vertelde me pas over de telefoon dat ze weleens twijfelt of het echt wel goed met hem gaat. De enkele keer dat hij haar opzoekt, vertelt hij nooit iets over zijn werk. En hij schijnt geld genoeg te verdienen... Dan denk je weleens, hè, waar verdient hij dat mee... Maar misschien ziet Karima spoken, ze heeft altijd nogal veel fantasie gehad.’

Even blijft het stil.

‘Dat hij niet veel vertelt over zijn werk hoeft toch niet te betekenen dat hij op een oneerlijke manier zijn geld verdient? Ik denk dat zijn oma daar in zo’n andere wereld leeft dan hij hier, dat ze misschien helemaal niet zou begrijpen waar hij het over heeft.’

Nu kijkt haar oma haar met een glimlach aan. ‘Jij denkt dat de mensen in Marokko dom en onontwikkeld zijn, hè? Zeker in het berggebied. Maar meisje, niks is minder waar. Echt, je moet er eens naartoe reizen. Je zult verbaasd staan over de rijkdom aan cultuur

en natuur. Nee, mijn zus en ik hebben niet veel opleiding gehad, dat klopt, maar dom zijn we zeker niet.'

'Dat weet ik toch, oma! Maar ik ga niet naar Marokko.' Sara kijkt wat ongemakkelijk opzij. 'Het trekt me niet aan, dat weet u toch?'

'Op een dag zul je gaan,' zegt oma rustig. 'Op de dag van mijn begrafenis. Maar kom, neem wat lekkers, je bent zo dun!'

Met een brok in haar keel kauwt Sara op een kokoskoekje. Als ze bij oma is, voelt ze zich veertien in plaats van vierendertig.

Evelien is weggefietst bij het mooie grachtenpand waar Charlotte woont. Tien minuten later zet ze haar fiets in de gang van het huis waar ze de bovenste etage bewoont. Bepaald niet te vergelijken met het penthouse van Charlotte.

Nadat Pieter bij haar is weggegaan, moest ze andere woonruimte zoeken. En dat is niet eenvoudig in Amsterdam.

Ze heeft echt geluk gehad dat ze via een collega aan deze zolderverdieping is gekomen. Al betaalt ze een belachelijk hoge huur voor deze nauwelijks vijftig vierkante meter.

Langzaam klimt ze de drie trappen op.

Ze had natuurlijk helemaal niet naar Charlotte moeten gaan vanavond, of in elk geval direct na het eten moeten opstappen.

Er ligt nog een berg correctiewerk, een so van havo-3 en een toets van vwo-5. Ze heeft beloofd dat ze morgen echt de cijfers zou hebben.

Het is wel een gezellige gewoonte om iedere woensdagavond met elkaar een pizza te eten, maar voor de andere twee is het heel wat simpeler. Als die thuiskomen na hun werk zijn ze ook klaar, maar voor haar is er altijd nog dat correctiewerk en het voorbereiden van de lessen.

Als ze anderhalf uur later met een zucht de laptop sluit waar alle cijfers zijn opgeslagen, laat ze zich achterover op de bank zakken.

Het is gaan regenen, ze hoort het monotone tikken van de druppels op haar dakraam nu pas bewust.

Het maakt haar nog somberder.

Toen Pieter en zij nog samen gelukkig waren, vond ze regenachtige avonden gezellig, kaarsje aan, kopje thee of wijntje erbij, heerlijk.

En nu? Waarschijnlijk zit hij nu met een glas wijn gezellig te doen met dat jonge ding op wie hij 'tot zijn spijt tot over zijn oren verliefd was geworden'.

Zo vertelde hij dat op een toon die aangaf dat het vooral voor hemzelf heel vervelend was, maar ja, hij kon er ook niks aan doen.

Ze moet nu opeens aan die uitspraak denken die ze eens hoorde.

Je kunt er niks aan doen als een vogel op je hoofd landt, maar je kunt wel voorkomen dat hij daar een nest bouwt.

Nou, daar had hij duidelijk geen enkele poging toe ondernomen.

Zij had voorgesteld samen in therapie te gaan, misschien een poosje apart te gaan wonen, maar dan moest hij beloven Belle niet meer te zien. Om zo hun relatie een kans te geven, ze hadden het toch altijd fijn gehad samen?

Maar daar voelde hij niets voor. En Belle niet meer zien? Dat kon hij niet beloven, ze was nu eenmaal stewardess en hij kon als piloot niet regelen op welke vlucht ze geplaatst zou worden.

En ach, eigenlijk was hun relatie toch al lang ingekakt, had Evelien dat dan niet gevoeld?

Nee, dat had ze niet gemerkt.

En nu zit ze hier. Overdag geeft ze Frans aan een stel pubers van wie de meesten geen enkele liefde voelen voor de taal, maar goed, ze moeten nu eenmaal een taal in hun pakket.

En 's avonds komt de stille haar tegemoet als ze de trappen opklimt.

Gelukkig heeft ze haar twee vriendinnen nog, andere vrienden, die vooral vrienden van Pieter bleken te zijn, ziet ze niet meer.

Het is nu bijna twee jaar geleden, maar het went nog altijd niet, ze mist hem nog steeds.

Liggend op haar bed denkt ze terug aan de jaren die ze samen hadden, de mooie jaren, want die zijn er zeker ook geweest.

Ze kenden elkaar al van de middelbare school, deden tegelijk eindexamen op het vwo en gingen beiden studeren. Zij koos voor een studie Frans en ging daarna op de middelbare school werken als docent, hij was de financiële kant op gegaan via een hbo-opleiding en kwam daarna bij een groot bedrijf te werken.

Beiden hadden een beetje dezelfde achtergrond, hun ouders waren hardwerkende middenstanders, zij het dat haar vader de eigenaar was van een achttal grote meubelzaken in Noord-Holland en Pieters vader bedrijfsleider was bij een levensmiddelenzaak. Maar beiden wisten ze wat hard werken was.

Ze waren elkaar na de middelbare school een beetje uit het oog verloren, maar een aantal jaren later kwamen ze elkaar tegen op een reünie van diezelfde school. Ze raakten aan de praat en hielden contact.

Al snel ontdekten ze dat ze samen verder wilden.

Bij Pieter thuis vonden ze het al heel wat dat Pieter als enige van de kinderen na de middelbare school ook nog een hbo-opleiding had afgerond. In haar familie was het heel gewoon dat iedereen ging studeren.

Pieter keek altijd een beetje op tegen haar familie, ook al vertelde zij hem keer op keer dat dat onzin was. Ze was erg op zijn ouders en zusjes gesteld en voelde zich absoluut niet meer dan zijn familie.

‘Jouw en mijn ouders zijn allemaal gewoon winkeliers,’ hield ze hem dan voor.

Pieter en zij hadden een huurappartementje gevonden in de stad en waren gaan samenwonen.

Maar al snel was Pieter begonnen over zijn grote droom, piloot wilde hij worden, hij wist zeker dat hij meer kon dan wat hij nu deed.

‘Ik ga dan ook veel meer verdienen dan nu,’ had hij haar voorgesteld als ze over de enorm hoge studiekosten begon, vooropgesteld

dat hij toegelaten zou worden tot de opleiding.

‘Ja, maar dat moet niet de reden zijn om dit te doen,’ had ze gezegd. ‘En waar halen we het geld voor je studie vandaan, Pieter? Ik heb gehoord dat je alles bij elkaar misschien wel op een kleine honderdduizend euro moet rekenen. En geen garantie op een baan als je klaar bent. En hoelang gaat die opleiding duren?’

Intussen werkten ze allebei al een paar jaar en samen verdienden ze genoeg om een leuk leven te leiden.

Ze hielden allebei van uit eten gaan en van vakanties in verre landen. Van sparen kwam niet veel, maar dat zou vast later wel goed komen.

Toen Pieter steeds vaker hardop droomde over een opleiding tot piloot hadden ze spijt dat ze niet zuiniger hadden geleefd en zo een leuk bedrag op hun spaarrekening zouden hebben.

‘Jij hebt natuurlijk best wel een aardig bedrag op je rekening staan,’ had hij wat aarzelend gezegd. ‘Dat zouden we alvast kunnen gebruiken, en als we dan vanaf nu wat zuiniger gaan leven, kunnen we van jouw salaris echt wel rondkomen en nog wat opzijzetten voor mijn studie. Als ik eenmaal klaar ben en ga vliegen, heb ik die rekeningen zo weer aangevuld.’

Ze besloten ervoor te gaan, en Pieter meldde zich aan voor de keuring.

Ze trouwden en gaven een geweldig tuinfeest voor vrienden en bekenden. Als een soort afsluiting van hun luxeleventje tot dan toe.

Evelien had haar grootste wens, de wens om moeder te worden, voorlopig opgeschort. Ze hadden de jaren erna geen luxe vakanties meer gevierd, maar waren samen met een klein tentje eropuit getrokken. Het was allemaal even wennen, maar Pieter had plezier in zijn opleiding en zelf vond ze het werk op school ook fijn.

Ze waren allebei dertig toen Pieter klaar was met zijn opleiding en wonder boven wonder heel snel een baan als verkeersvlieger vond.

Zodra hij die benoeming binnen had, gingen ze samen uit eten,

eindelijk weer eens royaal en uitgebreid zonder op de prijs te letten.

‘Nu begint er een heel ander leven voor ons,’ had Pieter gezegd toen hij met z’n glas met bubbels tegen het hare tikte.

‘Ja hè, dat we maar snel met ons drietjes zullen zijn. Onze zoon of dochter zal vast trots zijn op een papa die piloot is, net zo trots als ik. We hebben het toch maar samen voor elkaar gebokst, hè, zonder een eurootje schuld! Het was wel flink afzien de laatste jaren, maar het was het waard!’

Hij had zijn glas neergezet en haar nadenkend aangekeken terwijl hij zei: ‘Ik denk dat we eerst een ander huis moeten zoeken, Eef. Dit is echt te klein voor een kind.’

‘Ach, we hebben een kamertje over, voor voorlopig is dat groot genoeg,’ had ze gezegd. ‘Maar we kunnen rustig gaan uitkijken naar iets anders, en nu we beiden weer een vast inkomen hebben, kunnen we gemakkelijker een hypotheek krijgen.’

‘We zouden ook eerst een jaartje kunnen gaan genieten van een leven zonder geldzorgen, mooie vakanties houden en zo,’ was Pieters mening. ‘En onze spaarrekening mag ook wel weer wat aangevuld worden.’

‘Het een hoeft het ander niet in de weg te staan, toch?’

Deze discussie was in de tijd hierna regelmatig gevoerd, maar ze waren er nooit uit gekomen.

‘Jij bent geobsedeerd door een baby,’ had Pieter ten slotte wrevelig gezegd. ‘Sorry, Evelien, maar daar ben ik echt nog niet aan toe.’

Nou, die baby komt vast wel een keer, maar alleen is zij dan niet de moeder.

Zij is alleen achtergebleven, zonder geld en met een hoop verdriet.

‘Kom op, wij zijn toch ook alleen, je moet er zelf iets van maken,’ zei Charlotte pas nog.

Maar het verschil is dat Sara er bewust voor lijkt te kiezen om geen relatie te hebben, en Charlotte? Die is veel te kritisch wat mannen betreft.

Ze propt het kussen onder haar hoofd en pakt haar e-reader. Nog maar even lezen en dan proberen te slapen.

Een halfuurtje later doet ze het licht uit.

Charlotte heeft de theeglazen in de vaatwasser gezet en gaat dan terug naar de woonkamer. Ze gaat voor het raam met de brede erker staan en ziet hoe Evelien wegfietst en Sara met snelle passen de andere kant op loopt.

Dan loopt ze naar de bank, waar haar laptop nog op de zijleuning staat, ze klapt hem open en verdiept zich in de agendapunten die voor de vergadering voor morgen op het programma staan.

Ze houdt van haar baan als beleidsmedewerkster bij Buitenlandse Zaken, ze zou er niet aan moeten denken om net zoals Evelien iedere dag les te moeten geven aan een stel scholieren.

Ze heeft Sara en Evelien ontmoet toen ze alle drie tegelijk begonnen aan hun studie Frans.

Ze had toen nog geen idee wat ze na haar opleiding zou gaan doen, maar ze wist wel zeker dat ze geen les wilde geven. Gelukkig bleken er nog heel veel andere opties te zijn nadat ze haar master had behaald.

Evelien heeft als enige van hun drieën wel voor het onderwijs gekozen.

Sara is als vertaalster bij een grote uitgeverij terechtgekomen, ze vertaalt soms romans maar vooral wetenschappelijke boeken.

Dat laatste lijkt Charlotte vreselijk droog, maar Sara vindt het heerlijk.

Het is eigenlijk best bijzonder dat zij drieën, verschillend als ze zijn in alles, toch zo'n hechte vriendschap hebben met elkaar.

Sara is het meest gesloten van hun drieën, ze praat nooit over haar familie of andere privé-zaken.

Charlotte weet alleen dat Sara's moeder is overleden toen Sara nog op de basisschool zat. Broers of zussen heeft ze niet, en met officiële

gelegenheden was er altijd alleen Sara's vader, soms vergezeld van zijn nieuwe partner.

Sara vertelt nooit iets over haar achtergrond of verdere familie, Charlotte wist niet eens dat ze nog een oma had, hier in de stad nota bene.

Zo gesloten als Sara is, zo openhartig is Evelien. Ach, die arme meid! Na een relatie van een jaar of tien met Pieter had hij besloten dat hij een jonge stewardess aantrekkelijker vond, het aloude verhaal natuurlijk.

Charlotte heeft hem altijd al een waardeloze vent gevonden, een omhooggevallen jochie van simpele komaf die kon studeren omdat Evelien fulltime bleef werken en haar kinderwens uitstelde tot hij eindelijk als piloot aan het werk kon en ook zou gaan verdienen.

Maar toen dat eenmaal zover was, wilde hij het nog langer uitstellen, volgens Evelien twijfelde hij eraan of hij überhaupt wel kinderen wilde. Dat was een grote teleurstelling voor Evelien, het bracht ongetwijfeld spanning in hun relatie. En toen kwam hij twee jaar geleden met de mededeling dat hij tot zijn spijt verliefd was geworden op Belle, een stewardess die tien jaar jonger was dan hijzelf.

Het was een vreselijke klap geweest voor Evelien. Charlotte en Sara hadden geprobeerd haar wat op te vangen, maar natuurlijk konden ze het verdriet en de gekwetstheid niet wegnemen.

Charlotte had zich in die tijd echt moeten beheersen om niet tegen haar vriendin te zeggen dat ze beter af was zonder die waardeloze vent.

Inmiddels zijn ze alle drie vierendertig en dus alle drie nog of weer single.

Eigenlijk zou ze zelf wel heel graag een vaste relatie willen, maar het valt niet mee om een leuke en geschikte man te vinden.

Ze is snel verliefd, maar altijd valt het tegen als ze zo'n man dan beter leert kennen.

‘Je wilt te graag,’ heeft Sara haar weleens gezegd. ‘Dat kan een man ook afschrikken.’

Ze was een beetje beledigd door die opmerking, maar later heeft ze bedacht dat Sara ergens wel gelijk heeft.

Ze wil inderdaad erg graag een man, een leuke vaste relatie. Maar of dat té graag is?

Je zult er toch ook zelf een beetje je best voor moeten doen?

Sara heeft, voor zover Charlotte weet, nooit een vaste relatie gehad. En dat vindt Charlotte geen wonder: Sara is knap, heeft een goed figuur en kleedt zich leuk. Maar verder is ze echt wel een koele kikker, zeker naar mannen toe.

‘Gereserveerd’, noemen anderen dat. Nou, zij noemt het koel.

Je lichaamstaal zal toch een man duidelijk moeten maken dat je geïnteresseerd bent, natuurlijk heel subtiel, maar toch.

De laatste tijd speelt ze met de gedachte om zich bij een dating-site aan te melden. Maar dat vindt ze toch ook wel een grote stap en eigenlijk haar eer te na. Ze moet toch ook zonder zo’n site een man kunnen vinden? Want wat voor mannen schrijven zich in op zo’n site?

Maar kom, ze moet haar aandacht nu bij de tekst op haar scherm houden.

Haar werk geeft haar gelukkig veel voldoening, om je gelukkig te voelen hoeft je niet per se een relatie te hebben.

Die man komt nog wel, ze ontmoet genoeg interessante mannen via haar werk in Den Haag.

Het probleem is alleen dat de meesten van die mannen al een relatie hebben.

‘Mag ik je wat vragen, Sara. Iets persoonlijks?’

‘Ja, natuurlijk, oma, u mag me alles vragen.’ Sara knabbelt op een stukje noga en kijkt haar oma aan. ‘Ik weet alleen niet of ik een antwoord heb op uw vraag.’

‘Of je antwoord wilt geven,’ zegt haar oma. Het is geen vraag maar een conclusie.

Sara haalt even haar schouders op. ‘Misschien is dat hetzelfde,’ zegt ze.

‘Waarom schaam je je voor je Marokkaanse achtergrond?’

Die had ze niet zien aankomen. Ze verwachtte een vraag over het feit dat ze nog steeds geen partner heeft. Daarover heeft oma al eerder een voorzichtige opmerking gemaakt.

‘Ik schaam me er niet voor,’ zegt ze langzaam. ‘Maar ik voel me niet Marokkaans, dat is het gewoon. Ik heb een Nederlandse naam, ik spreek Nederlands en ik woon mijn hele leven al in Nederland. Dus hoe zou ik me anders kunnen voelen dan Nederlandse?’

‘Je moeder was Marokkaans, je bent net zoveel Marokkaans als Nederlands. Je verstaat Arabisch, zelfs ons dialect versta je prima. Ben je dan niet nieuwsgierig naar je familie daar, naar je oudooms en -tantes, neven en nichten? Naar het land van je moeder, de cultuur, de geuren en kleuren? Het is zo’n prachtig land, Sara! En waarom spreek je geen Arabisch met mij? Als jong kind ben je er toch verschillende keren geweest, je moet je toch wel iets herinneren van de geuren en de kleuren?’

Sara heeft haar oma lang niet zoveel achter elkaar horen zeggen.

Ze heeft even geen antwoord, dan zegt ze op verdedigende toon: ‘Ik weet er niet veel meer van. En mama sprak buiten de deur ook nooit Arabisch, ze hamerde erop dat ik goed Nederlands moest spreken, dat vond ze belangrijk. Dus ik spreek het nauwelijks meer. En ik schaam me zeker niet voor mijn Marokkaanse wortels. Maar vroeger op de basisschool in Zaandam werd ik soms uitgescholden, dus toen we verhuisden naar Amsterdam besloot ik op mijn nieuwe school niet te vertellen dat ik half Marokkaans ben. Ik kwam daar alleen met papa, dus dat was niet zo moeilijk, ik was gewoon Sara van Bergen, en dat voelde veel fijner. Sorry, oma!’

Ze zegt er niet bij dat ze werd gepest nadat haar oma haar een

keer uit school was komen ophalen in haar typisch Marokkaanse kleding en hoofddoek.

‘Je zou trots op je afkomst moeten zijn, in plaats van je ervoor te schamen.’

Oma pakt het fotoalbum dat nog steeds open tussen hen in ligt en bladert er wat in. ‘Niet alleen het land is mooi, je stamt uit een prachtige familie. Ik wilde dat ik nog een keer op reis kon gaan, samen met jou naar de familie. Maar het is te vermoeiend voor me. Zoals ik je net al zei, ik denk dat mijn leven bijna voorbij is, dan zal ik de reis weer maken naar mijn geliefde geboortegrond. En dan zul jij mij vergezellen, je zult dan zien dat ik geen woord te veel heb gezegd.’

‘Hè oma, zeg niet zulke dingen! U wordt honderd, dat weet ik zeker.’

‘Jaja, jij kunt het mooi zeggen.’ Oma schudt haar hoofd. ‘Beloof me, Sara, dat je ook eens een rondreis gaat maken in je moederland. Ga de mooie steden bekijken, de heerlijke stranden en de prachtige ruige bergen. En weet je dat ons familiehuis er ook nog altijd is? Als je daar een keer gebruik van wilt maken, kan ik het zo voor je regelen, dat heb ik je al eerder verteld.’

‘Ik zal erover nadenken.’ Sara pakt het fotoalbum weer op dat haar oma heeft neergelegd en bladert er wat in. ‘Vertel me dan eerst maar eens wie dit allemaal zijn,’ zegt ze. ‘Zo leer ik de familie ook kennen.’

Als Sara een uurtje later naar huis gaat, weet ze heel wat meer over de familie van haar moeder dan ooit.

Terwijl ze in de regen vlug naar de bushalte loopt, betrapt ze zich erop dat ze eigenlijk toch wel nieuwsgierig is geworden naar het land dat haar grootmoeder zo enthousiast beschreef. En misschien ook wel naar de mensen over wie haar oma haar vertelde. Ooit zal ze ernaartoe gaan.

Onderweg, eerst in de bus, dan in een tram, spelen de verhalen van oma nog steeds door haar hoofd.

Voor ze thuis is, heeft ze besloten om binnen twee jaar een keer naar Marokko te gaan, te onderzoeken hoe het voelt om als Marokkaanse onder de Marokkanen te zijn. En of ze zich nog iets meer herinnert dan de vage beelden die ze meedraagt van vroegere vakanties.

Ontdek de liefde in het prachtige Marokko!

Sara, Evelien en Charlotte zijn al vanaf hun studietijd beste vriendinnen. Nu Evelien in een dip zit vanwege haar verbroken relatie, besluiten Sara en Charlotte dat ze er even tussenuit moeten: ze gaan met z'n drieën op vriendinnenvakantie naar Marrakesh!

Sara is als enige totaal niet blij met deze vakantiebestemming. Ze draagt al jaren het geheim met zich mee dat ze half-Marokkaanse is. Uit angst voor vooroordelen heeft ze dit nooit aan haar vriendinnen verteld, maar eenmaal in Marrakesh ontdekt Sara haar Marokkaanse roots en wordt het steeds moeilijker om haar achtergrond te verbergen. Langzaam wordt ze verliefd op de cultuur en tradities van het land. En dat is niet het enige waar ze verliefd op wordt...

Eva de Wit is de auteur van onder meer

Een huis in Frankrijk, Weerzien in Italië en Winter op Kreta.

Ook *Sterren boven Marrakesh* is weer een heerlijke feelgoodroman op een prachtige locatie, over vriendschap, liefde en identiteit.

Lees ook van
Eva de Wit:

Z&K

NUR 340

9 789020 552812

www.zomerenkeuning.nl